

[Kristen Amby.]

forærer en Mand og hans Kone eller deres Præst, eller hvem det nu er — det er et bestemt Eksempel, jeg tænker paa — nogle Penge til at rekreere sig for i Syden, skal det tages med i den vedkommendes Indkomst. Man vil sikkert ogsaa i Princippet hævde, at hvis man i Stedet for at give Penge f. Eks. tog vedkommende med paa en Italiensrejse — og det kender jeg et Eksempel paa —, skulde det i Virkeligheden ogsaa regnes for Indkomst.

Jeg har lige set en Meddelelse fra Ligningsdirektoratet om, at f. Eks. Gaver, Folk faar til deres Sølvbryllup, Malerier eller andet, i Virkeligheden er indkomstskattepligtige, og selvfølgelig efter denne Betragtning ogsaa de to Dages Ferie, man har hos en god Ven, naar man ikke betaler for den. Man har dog ikke drevet det ud i den Karikatur, at man har lagt Skat paa det sidste, men saa uretfærdigt og urimeligt er selve det Grundlag for Skattepaaligning, som man egentlig troede var i sin Orden — nemlig af hvad der er Indkomst i skattemæssig Forstand —, at der ikke er Spor Anledning til nu at tage alle de Synspunkter frem, naar det drejer sig om Kooperationsbeskatning i Forhold til hele vor øvrige Beskatning.

Naar det interesserede mig saa meget, hvad det ærede Medlem Hr. Thorkil Kristensen sagde, var det, fordi jeg i hans Betragtninger fandt udtrykt en virkelig Tvivl om, hvorvidt det Indkomstbegreb, som vi nu opererer med, baade det ene og det andet Sted, i det hele taget var skattemæssigt holdbart. Jeg ved, at det Spørgsmaal bliver undersøgt til Bunds af den Skattekommission, der er nedsat, ikke blot Indkomstbegrebet vedrørende de kooperative Selskaber, men ogsaa Indkomstbegrebet vedrørende Personbeskatningen. For mig er det mere opørende, at Staten tolder af det, at en Mand giver sine Penge væk til en anden for at hjælpe ham dermed, naar han har betalt sin Skat, end at man tager Dobbeltbeskatning af Kooperationen, og det er i Virkeligheden for de allerfleste Mennesker urimeligt, idet der ikke er Spor Anledning for Staten til at trænge ind i dette Forhold, ikke den ringeste. I øvrigt haaber jeg, det gaar saadan i Almindelighed, at man maaske „glemmer“ disse Velgerninger, saa man ikke faar dem opgivet, men det er i Virkeligheden ikke Statens Sag; hvis den faar Nys derom, er det sandelig skattepligtigt.

Derfor er det urimeligt at anvende disse principielle Betragtninger, som kan have

sin Rimelighed og Gyldighed, mod vort Lovforslag, som man nu har gjort det. Vort Lovforslag er simpelt hen et Udtryk for, at den gældende Beskatning, enten den nu er rationel eller ikke rationel, vedrører Kooperationen, men den er vi enige om er for lille, og naar man nu foreslaar en Forøgelse af baade Person- og Selskabsskatten, som man gør, og ogsaa en Forhøjelse af de indirekte Skatter, saa siger vi: hvorfor saa dog ikke forsøge for Alvor, saa det kan mærkes, ogsaa Beskatning af de kooperative Virksomheder? Saa kan man i øvrigt lade Kommissionen arbejde videre baade med den ene og den anden Form for Beskatning og se at finde et Grundlag, der virkelig er Hold i og Rimelighed i.

Man taler om retfærdig Beskatning. Jeg holder meget lidt af at bruge Ordet retfærdig i Forbindelse med Skat. Jeg tvivler paa, det er muligt at finde noget, der almindeligt og generelt kan betragtes som retfærdigt, men vi kan maaske naa til noget, der kan kaldes ligelig Beskatning. Derfor siger jeg i Tilslutning til, hvad mit Partis ærede Ordfører, Hr. Aksel Møller, sagde, at det drejer sig slet ikke om disse Almindeligheder. Det drejer sig i denne Sag simpelt hen om at faa konstateret, naar vi skal behandle Skatteudskrivningen for Alvor og tage endelig Stilling dertil for Skatteaaret 1948—49, om Medlemmerne da vil være med til at lade Kooperationen svare en rimelig Andel af den forøgede Skatteudskrivning, som de øvrige økonomiske Virksomheder og Landets Borgere som Helhed skal ind i.

Finansministeren (H. C. Hansen): Jeg vil gerne takke de ærede Ordførere — jeg kan ikke gøre det i den Udstrækning, jeg gerne vilde — for deres Tilslutning til den Helhed, der er forelagt, men jeg tager vist ikke saa forfærdelig meget fejl, naar jeg siger, at der ligger under Forhandlingen her i Tinget i Dag en Atmosfære af Forstaaelse for selve det Problem, der er det centrale, som vel skulde gøre det muligt i et Udvalg at naa frem til et Resultat. Det kan vel altid have sine Besværligheder at naa frem til blot nogenlunde Enighed om Skattelovforslag i Rigsdagen, hvor der skal gives Udtryk for de principielle Synspunkter, alle Parter har.

Der har i Dag været en meget levende Diskussion om en Detalje i Skattelovgivningen, der vedrører Brugsforeninger. Jeg vilde tro, at naar Tingene kan ses i den Sammenhæng, som det nu engang er nødvendigt at se dem i, skulde man i et Udvalg